

KÄK

KÄK 4/64

Julkaisija	Turun Yliopiston Sevo- Marjalainen Osakunta
Päätoimittaja	Liise Salmi
Toimitussihteeri	Marja Hiltunen
oimittajat	Lauri Hiltunen Tuija-Riitte Siutila Kirsti Sovinen
Talous	Teuvo Lohikainen
Kansi	Raili Väätäinen
Toimitus	Hämeenkatu 3 a B 43 puh. 33 49 43

KÄK-lehteen tarkoitetut kirjoitukset
voi jättää lehden postileatikkoon osä-
kuntaan tai toimitukselle.

Turussa, 5.12.1964

Osakunta on ilmeisesti tyytyväinen KÄKeen. mielipiteen ilmaisuja ei ole kuulunut, ja me katsomme vaikenemisen hyväksymiseksi. Sitäpaitsi kun tarpeeksi tiukkaamme osakuntalaisilta että mitäs pidit KÄKösestä, vastaavat he vaisusti että no joo. Tämänkin me tulkitsemme hyväksymiseksi. Se edistysaskel on tapahtunut, että toimittajien ei tarvitse kirjoittaa kaikkia juttuja, sillä materiaalia tulee runsaasti.

Asiasta toiseen: lehdistökerho on nyt sitten perustettu. Paikalle saapui yksi(1) civis. Hauskaa, että osakunnassa on näinsuuri innostus lehdistötyötä kohtaan.

%/%%

Joillakin opiskelijoilla saattaa olla pulmana, miten esittää kaikki ne asiat, jotka he tietävät tenttikysymyksistä.

(Isto Ruoppila, Tehokas opiskelu.)

HEIKKI PUHAKKA MUISTELEF:

Ei tämä ole lainkaan hauskaa, vaikka Käen päätoimittaja niin väittääkin. Minun pitäisi muka kirjoittaa siitä, miltä tuntuu lopettaa opiskelu. Se on suuri häpeä. Pitäisi painaa pää jalkojen väliin, ja varovasti sivuilleen pälyillen ottaa suunta takavasempaan ja mennä maaseudun rauhaan. Lopettaa opiskelu, sehän olisi ennen kuulumatonta, tänä nuorisoradikalismin aikana. Mutta kun KÄK välttämättä haluaa muniaan, eikä Käen toimituskuntaa voi juoksuttaa loputtomiin tyhjillä lupauksillaan, suos-
tuin lopulta esittämään joitakin hajanaisia aivoituksia kohtalaisen pitkään opiskeluaikani varrelta.

Kaikki alkoi, ei omenasta, vaan siitä, kun hillitöntä tasapainotaituruutta osoittaen kävelin yöllä pitkin C-talon käytävän seinää. Näin on vanhempi veljeni kertonut. Yöllä on kaikki mahdollista, pitäähän yöllä tehtyjä tekoja ja ajatuksia muutenkin katsoa läpi sormien, pitäähän kaikella olla

omat karsinansa.

Niin paljon kaikki on muutunut siitäkin, kun S-KO v. -58 tammikuussa suoritti kuuluisan maakuntakiertueensa oman koripallojoukkueen, oman orkesterin, oman tanhujoukkueen, oman teatterin jne. ollessa mukana. Ne muutamat viikot ovat lähtemättömästi jääneet mukanaolijoiden mieliin, lukuunottamatta tietenkin tasaisin välein sattuneita pimeitä pätkiä, joista pisin lienee ollut välillä Kouvola-Mynämäki. Sanoittiin laulun kuitenkin kuuluneen koko yön, kiskojen välistä.

Monet hausket muistot liittyvät osakunnan Helsingin-matkojen yhteyteen. Mari on varmasti monelle hyvin tuttu. Pienen kepposen hän on tehnyt kirjoittajallekin. Taisi olla marraskuun loppua, kun satuin jostakin käsittämättömästä syystä aamutunneilla lähtemään liikkeelle Karjalaisesta Osakunnasta, ehkäpä mielessä liikkui toive yösijan vaihtamisesta, meidän piti näet yöpyä KO:ssa. Kun sitten syystä tai toisesta jouduinkin palaamaan takaisin, ei ovea avattukaan enää koputuksista huolimatta. Ei

vastattu puhelinsoittoihin, vaikka yritin ainakin 50:tä eri puhelinkioskista ympäri Helsinkiä, viimeisin puhelinkioski oli erään suon laidassa ainakin 10 km:n päässä keskustasta. Kohtalotoverikin minulla oli, eräs hra Tahvo. Kaikki hotellit olivat täynnä. Lopulta päädyimme rautatieaseman odotussaliin. Sinä aikana, jonka siellä vietimme, ehti huoltopoliisi puhutella meitä kolmesti, olimme nimittäin ilman päällystakkeja ja kohtalaisen märkiä sateesta johtuen. Lopulta nukuimme vajaan tunnin junavaunussa ja heräsimme junan ollessa jo melkoisessa vauhdissa. Selville jäi saamatta, mihin juna oli menossa, mutta emmepä olleet antaneet huoltopoliisillekaan oikeita nimiämme.

Muistissa ovat myös ne osakunnan bussimatkat, joihin osallistui punapartainen hra R. Usein kuulimme hänen sointuvan basseäänensä tulkitsemana:

"Suopursu kukkii
lehteä se lykkää
silloin kun se tykkää."

Tai samaisen herran strip tease-esityksen bussissa:pukeutuneena asiaankuuluvasti

erään mukanaolleen tytön hameeseen, piik-
kikorkoisiin kenkiin, jumpperiin ja jos
jonkinlaisiin pikku vaatekappaleihin. Mitä-
kö sillä työllä oli päällään sillä aikaa?
Se ei kuulu enää tähän tarinaan.

Mahtava oli myös hetki, kun bussi py-
sähtyi keskelle pimeää, synkkää metsää,
autosta laskeutui alas joukko vakavan nä-
köisiä herroja, hyppäsi ojan yli ja jonossa
selkä tielle käännettynä, lauloi yhteen ää-
neen: "Jos metsään haluat mennä nyt, niin
takuulla yllätyt." Tai miten olisikaan käy-
nyt osakunnan ilman Lahnajärven kahvilan
pikkuhuoneita. Niin usein on Auran poikaa
siellä helkytellyt. Eräs surullisenhupaisa
tapahtumakin on kirjoittajalle Helsingissä
sattunut. Ihminen nälkiintyy joskus, niin
käy kelle tahansa, ei se ihme ole. Olin
sammuttamassa tätä pakkomiellettäni jossa-
kin korkeassa paikassa, kenties se oli Sta-
dionin "torni". Joka tapauksessa palasin
iloisin mielin yhteiseen juhlapaikkaamme
ja vaivoin olin saanut raastetuksi takin
yltäni, kun minut tempaistiin lavalle ja
sanottiin, että tuossa on kitara, on sinun

vuorosi. En keksinyt siihen hätään muuta-
 kaan kuin sovituksen hengellisestä kotiseu-
 tulaulusta "Du gamla du...". Pahaksi onnek-
 si etupenkissä istui kaksi sievää tyttölas-
 ta, jotka olivat stipendiaatteja Göteborgis-
 ta. Selityksiä ei kaivattu, eivätkä ne var-
 masti olisi auttaneetkaan. En päässyt saatol-
 le.

Urheilu on aina ollut lähellä sydäntä-
 ni. Parhaan tulokseni olen saavuttanut hie-
 man erikoislaatuisissa olosuhteissa. Tapah-
 tumapaikka oli osakunnan huoneisto. Laji oli
 kolmihyppy , frakki päällä ja 3 % päässä.
 Ennätykseni suoritin osakunnan vuosijuhlien
 jatkoilla, klo 7 aamulla, juuri kun baari-
 mestari oli huutanut kolmannen kerran: "Baari
 on vapaa." Ennätyshypyn suoritin paljain ja-
 loin, ilman pihkaa, ja osakuntanauhaa rinta-
 pielessä. Tulosta en rohkene tässä yhteydes-
 sä paljastaa, mutta olen erittäin kiitollinen
 kaikista ennätysaasteista tai saavute-
 tuista tuloksista. Jopa lahjomisyrityksiäkin
 on kohdalleni sattunut, mutta magnetofonin
 puutteessa ne ovat jääneet toteennäyttämättä.

Lieköhän ollut sama vuosijuhla, jossa näytelmäkerhomme esitti vanhaa kuvaelmaa Joensuun Lyseon oppitunnilta. Oltiin päästy vaiheeseen, jossa eräs oppilas toi opettajalleen kassillisen perunoita. Näytelmä ei olisi näytelmä ilman kommelluksia. Niinpä juuri tässä vaiheessa eräs juhlan kunniavieraista tuli näyttämölle ja toi todella kassillisen perunoita opettajalle. Huvittavaa tässä oli se, että se olikin oikea kassillinen, ainoa mikä juhlie varten oli varattu.

Ainoa murheellinen tapahtuma tänä iäni opiskeluaikanani oli se, kun aloitin viikmeisen tentin lukemisen. Ruma juttu. Älä Sinä vain tee koskaan samaa tyhmyyttä. Voit jopa joutua kirjoittamaan Käkeen ja siitä tulee kuitenkin aina vain pelkkiä munia. Ennen luultiin, mutta nyt tiedetään.

%%/%%/%%

Puhakan Hessu valmistui 1.12. lääketieteen lisensiaatiksi, josta hänelle parhaat onnittelut.

\$\$\$\$\$

KÄYTTÄMÄ STOKKOLMISSA

Motto: Ja Turulaste pasunad puhusivad osakonna ballil poloneesi.

Jo matkan alussa oli selvää, ettei laivalla olisi rauhallista, koska samaan laivaan kiipesi yksi TLKS:n kurssi Stokholmi Eesti Osakondiin lähtijöiden lisäksi.

Meidän lisäksemme oli SEO: on matkalla molemmat Turun eestiläiset stipendiaatit ja yksi sveitsiläinen. S-HO: sta lähti yhdeksän torvea.

Tukholmaan saavuttuamme ajattelimme, ettei kannata tunkea ulos heti alkuun jo senkin vuoksi, etteivät torvet kolhiinnu. Mutta tämä osoittautui taktilliseksi virheeksi, sillä vastaanottajamme olivat jo kaukaa huomanneet kyseisen kandiseuran kurssin komean lipun liehuvan ja valkolakkien (?) loistavan. Niin ollen seisoi tervetuliaisseremonioiden jälkeen medisiinarit ja eestiläiset vastatusten ja hymyilivät kauniisti toisilleen, silloin tällöin ystävällisesti nyök-

käillen. Isäntiemme epäilykset alkoivat kuitenkin herätä, kun ei yhtään soittopeliä näkynyt eikä yleensääkään tuttuja. Matti Klaerin puuttuminen ratkaisi asian lopullisesti, ja "selvisimmehän" mekin lopulta laivasta ulos. Kun sitten kaikkia oli kärtelty ja Matti saanut pusun, pakettiin meidät takseihin ja kiidätettiin Eesti Majaan. Täällä isännät varmistutuivat kahvin ja voileipien avulla siitä, että kestäisimme hengissä lounaaseen saakka, jonka jälkeen meidät laskettiin valloilleen kaupungille monien varoitusten kera. Varsinkin vasenkätinen liikenne näyttää tuottavan vaikeuksia Ruotsissa, koskapa sitä koskevat varoitukset olivat lukuisimmat. Kukin ilmestyi siten aikanaan takaisin kuka minkäkinlaista kassia kantaen.

Varsinainen juhla eli "Ball" alkoi siten illalla Hotel Gilletissä. Jäykkyyden tuntu oli kokonaan saatu poistetuksi siten, että puheet oli kielletty. Sen sijaan aloitettiin tanssi välittömästi. Illallinen oli sijoitettu luontevasti ohjelman ja tanssin

väliin, eikä pöydän ääressä todellakaan kerinnyt ikävystyä. Illallisten aikana jakoi SEO:n inspehtori Armin Tuulse osakuntansa nauhen rouvalleen ja meille. Omen osakuntamme nauhat luovutimme Kerttu Kiidlalle, Laur Aulelle ja Krista Andresonille. Muistoksi luovutimme SEO:lle parin suomalaisia tuohivirsuja, joiden toivomme muistuttavan jatkuvasta matkan - teosta osakuntiemme välillä.

Musiikista huolehtivat luonnollisesti setahämäläisten torvet, ja musiikin vastaanotto vaikutti innostuneelta. Taukojen aikana häipyi beeri näkyvistä punaisen esiripun taakse, joka muodustui soitteijien punaisista takeista. Kymmenen aikaan illalle "esineb tenor Arne Viisimaa, klaveril Harri Kiisk". Hän lauloi myös suomeksi. Puolen yön vaiheille esiintyi Billu Trio, joka lauloi amerikkalaisia lauluja.

Venhat tanssit oli jaettu tassaisesti koko illan osalle, mikä mielestämme sopi erittäin mukavasti ohjelmaan. Mahdolli-

suus sen toteuttamiseen tarjotui juuri jäykan illallisen ja puheiden poisjättämisen avulla.

Juhlan virallinen osa Hotel Gilletissä loppui klo 1.00, mutta sitä jatkettiin Fraternitas Astican huoneustossa aina aamuun asti laulun - suomalaisia lauluja laulettiin huomattavan paljon - ynnä muun merkeissä.

Seuraava aamupäivä oli varattu hengähdysajaksi, ja vasta puolen päivän jälkeen kokoonnuimme uudelleen, tällä kertaa Hotel Teisenin kajuuttaan. Kajuutta on sisustettu tarkalleen muistuttamaan s/s Per Brahen salonkeja. Astuttuamme sisälle kuiskutelimme ensin hetken kahden kesken, mutta rohkaisimme kuitenkin mieleemme ja kysyimme oliko lattia kalteva. Paikalla olevat eestiläiset vakuutivat sen olevan ihan vaakasuorassa. Varmuuttahan emme tietenkään asiasta voineet saada, mutta kun kaikki muutkin paikalle saapuneet suomalaiset ensitöikseen ysyivät samaa asiaa, päättelimme sittenkin, että lattia todella oli kallel-

laen. Luonaan jälkeen rupateltiin laivan lähtöä odotellessa ja laivan vieressä kerta-
simme vielä vähät tanssit toisten laulaessa
ja toisten tanssiessa. Laivan irrotessa lai-
turista vilkutimme innokkaasti niin kauan
kuin vilauskin säettajistä oli havaittavis-
sa, kuten muuten olimme tehneet Turusta läh-
tiessämmekin. Muuta kertomista laivamatkasta
ei olekaan. Onneksi satamassa oli vastaanot-
tajat samulle, eikä siinä annettukaan pelk-
kää lämmintä kättä.

Kuppi ja Jokke

Rytkis osoittaen kädellään iltavalais-
tua Yliopistoa: "On turhimmellut mun elämään."

Reeta tehtyään voileipiä seniorijuh-
laan: "En tee metriäkään enää."

Kössi palattuaan autokoulusta: "Kou-
luautoissa on varmasti kengurubensiiniä."

7/3/67/6/6/6/6/6

Muisteesanat kalakukon keksijälle

1. Kalakukko-esiäidin taidonnäyte.
Kun hän kerran leipoessansa
keksi lasten pienet onkikalat,
kotiporsean läskinpelan
kepaloida taikinaen.
2. Niin syntyi uusi tuote,
äidin hyvän ihmeluomus, kalakukko,
suuren perheen arkipäivän leipä,särvin,
juhlahetken herkkupala.
Samalla poistui liiat tiskit,
ruokepöydän turhat kalut,
oikes lasten länkisääret.
3. Kalakukkoon koottu oli kaikki elon
ihmesineet,
ihmislapsen kasvunaiheet: kalkki, fosfor
kalanluinen,
kotiporsean läskinmehu, kaskirukiin vil-
janhenki
ja leipojan hyvät ajatukset.

4. Lopuksi, kiitos sinne aikain taakse,
Tuonen tupaan..

Sinulle rakas esiäiti kalakukon keksin-
nöstä.

Muistos elää ikuisesti.

Kirjoittanut ja itse esittänyt :
Turun Savon Seuran kalakukkoillan-
sa Juho Julkunen (Tuohi-Jussi)
Turun Linnassa 16.3.1963

- %/5/5/5/5

S-KO:N AKTIIVINEN TYY:N POLITIIKKA

Turun Yliopistossa opiskelevien kes-
kuudessa tapahtuu paljon monenmoista. Toi-
mintaa on katto-organisaatioissa TYY:ssä
kuin myös kaikissa muissa, pienemmissäkin
ylioppilasyhtymissä. Tärkein on kuitenkin
se kokonaisuus, jonka oma ylioppilasmäe-
lämme antaa niin meille itsellemme kuin
myös ulkopuolisille. Savo-Karjalaisen Osa-
kunnan jäsenille herää helposti kysymys,
mikä on se panos, jonka osakunta on antanut

ja parastaikaa antaa Turun ylioppilasmääille. Omassa sisäisessä toiminnassaan S-KO on kiinteä ja vahva, mutta on aiheellista kysyä, onko kaikki sitten siinä.

Kaikissa osakunnissa on usein taitettu periaatteellista peistä siitä, mikä on suhtautuminen omasta piiristä ulospäin suuntautuvaan toimintaan. Innokkaimmat osakuntalaiset ovat joskus pitäneet niin Ylioppilaskuntaa kuin muitakin ylioppilasyhdistyksiä ulkopuolisina, joiden kanssa ei ole haluttu olla suurestikaan tekemisissä. Tämän nurkkakuntaisen ajattelun tuloksena voidaan osaltaan pitää sitä, että osakunnat tosiaan ovat tällä hetkellä vähän niin kuin "out".

Tällä hetkellä ovat osakunnat suuren ratkaisun edessä. Käsittääkseni on kaksi mahdollisuutta. On joko jatkettava nykyistä loppujenlopuksi pienemmänpuoleisten ja kaiken lisäksi vuodesta toiseen samanlaisten asioiden vatkomista sekä pysyttelemistä tiukasti omana muista erillään pysyvänä ryhmänä tai sitten on tosiaan tartuttava uudella otteella suurempien yhteenliitty-

mien asioihin. Tärkeimmäksi viimeisessä vaihtoehdossa tulee toiminta TYY:n piirissä. Edellinen vaihtoehto on myös ratkaisu, mutta se ainakin tällä hetkellä näyttää vievän umpioituneempaan olotilaan ja samalla estävän tulevaisuuden kehityksen laajempimuotoiseen toimintaan. Omaluonteisuus on tietysti säilytettävä, mutta se ei saa estää näkemästä yleisen kehityksen luonnetta.

Osakunnalla on jatkuvasti oltava oma sisäinen toimintansa, mutta sen on myös pyrittävä ulospäin. Tähän on aktiivisuutta suunnattava. Siihen on olemassa kaksi mahdollisuutta, kun lähdetään liikkeelle siitä luonnollisesta seikasta, että Ylioppilaskunta on se työkenttä, jolla toimitaan. Ensimmäinen mahdollisuus S-KO:lla on tuoda omana yksikönään Turun ylioppilasmaailman kokonaisuuteen oma säväyksensä. Tämä liittyy hyvin läheisesti Osakunnan sisäiseen toimintaan, joten en siihen liiemmästi puutu. Taustalla on kuitenkin ajatus, ettei sisäinenkin toiminta saisi olla "nurkkakamarihenkistä", vaikka siinä onkin omat erityispiirteet säilytettävä.

Toinen mahdollisuus on aktiivinen osal-

listuminen TYY:n hallintoon, toimintaan yms. Tämän TYY:n sisällä tapahtuvan toiminnan pääosan peittää osallistuminen edustajiston työhön (Ylioppilaskunnan hallituksessa toimimista ei voitane katsoa muuksi kuin yksityishenkilönä toimimiseksi, mutta edustajistossa jokaisella on takanaan selvä ryhmittymä). Tänä syksynä ei ole kuin yksi S-KO:n jäsen yhden kerran aukeisut suunsa edustajiston kokouksessa. Ja kuitenkin edustajisto on paikka, jossa päätetään tärkeimmistä kaikkia ylioppilaita ja ylioppilasyhtymiä koskevista asioista. Miksi ei edes yritetä vaikuttaa asioihin?

Edustajiston kohdalla voitaisiin käytännön parannusehdotuksena esittää vaikka seuraavaa: 1. Osakunnan hallitus alkaa myös perehtyä edustajiston kokousten esityslistoihin. Mielipiteillehän pitäisi olla olemassa selvä väylä edustajiston kokouksiin. 2. Osakunnan hallitus informoi osakunnan jäseniä ainakin tärkeimmistä Ylioppilaskunnassa käsiteltävistä ja päätetyistä asioista. Sillä tavoin aktivoitaisiin yleisiä harrastuksia ja kiinnostusta myös

muuta NYY:n piirissä toimimisen mahdollisuuksia kohtaan. Samoin monet hedelmälliset aloitteet saattaisivat hyvinkin pulpahtaa esiin. 3. Edustajastoon kuuluvat osakuntamme jäsenet jo etukäteen pohtivat tulevaa kokousta (miksei yhdessä muidenkin osakuntien edustajien kanssa), ja jos he eivät tunne kaikkia asioita, niin he käyvät kysymässä (Ylioppilaskunnan kanslia on joke arkipäivä auki). 4. Käen reportteri käy seuraamassa edustajiston kokouksia ja kertoo sitten seuraavassa numerossa, kuinka mielettömän hyvin osakuntamme jäsenet siellä oikein toimivatkaan.

Nähdäkseni Savo-Karjalaisen Osakunnan "suurena tämän hetken tehtävänä" olisi nurkkamariajetuksen häivyttäminen osakunnista yleensäkin. Mutta se vaatii jonkin verran työtä. Nyt hyvin voimakkaat tiedekuntayhdistykset ovat tähän pystyneet. Siksi niiden saavutuksia voidaan pitää yhtä lailla tarpeellisina kuin myös oikeudenmukaisina. Savo-Karjalaisen Osakunnan pitäisi ryhtyä jalkoon kilpaan ja edelläkävijäksi muille. Oltiin pystyttävä huomaamaan sekä oma että koko-

naisuuden etu. Jos tämä huomataan, niin käsitykseni mukaan nimen omaan yleinen asioiden harrastus kasvaisi automaattisesti. Näin päästäisiin aktiiviseen T.Y.-politiikkaan ja sitä kautta vahvaksi osaksi sen toimintaan.

Edustajistoa koskevan ehdotuksen takana on oman ja kokonaisuuden edun huomaimisen edellytys. Sen jälkeen jatkuvan aktivoitumisen kasvun kohteita voisi olla toiminta T.Y.:n eri työseroilla. Tällä hetkellä ei monikaan S-KO:n jäsen toimi esim. erilaisissa T.Y.:n toimikunnissa (tältä istumalta ei muistu mieleen muita kuin ulkoasiaintoimikunnan viehättävä naisjäsen). Miksi näin? Eikö tällainen toiminta ole osallistujaa itseään ja vaikutustietä osakuntaa kehittävää? Eikö asiointi toisaalta ole murheellinenkin? Osakunnassa ei nähtävästi ole nyt sellaisia, jotka näkisivät omien ympyröiden ulkopuolelle.

Osakunnan ja Ylioppilaskunnan suhteissa on aina muistettava, että osakunta on suuressa määrin isommastaan riippuvainen. Jos se ei osoita itseään tarpeelliseksi,

voi sen osakseen saada kohtelukin olla ynseätä. Mutta jos osakunta on aktiivinen ja kokonaisuuden kannalta hyödyllinen, sitä katsotaan eivän toisin. Tässä on aloitteen kuitenkin oltava nimen omaan osakunnan teholla. Sen on tehtävä itsensä tarpeelliseksi. Samalla se myös tekisi itsensä vahvaksi ja e-linvoimaiseksi. Näin aktiivinen TYY-politiikka näyttäisi antavan takaisin runsein mitoin.

Savo-Marjalainen Osakunta on varsin vilkkaasti toimiva omassa piirissään, mutta ulospäin suuntautuvaa aktiivisuutta ei ole. Tämä on monesti ollut kuolevan yhdistyksen merkki. Toivottavasti tästä ei ole sentään kysymys. Mitenkaen sulkeutuneisuus ei ole positiivista. Siksi pitäisi mielestäni harkita vaikkapa edellä olevaa suuntausta (minkä ns. opintosuuntayhdistykset ovat tehneet). Muitakin ratkaisuja varmasti olisi, mutta läheisin ja konkreettisin on oman ylioppilaskunnan piirissä toimiminen.

Martti Julkunen

1957

Fun köyhä syö kanaa, on jompikumpi seiros. (Eino Heikkinen TYY:n vuosijuhlassa)

AUTOPALSTA

"Ehkölä on myynyt Simcansa ja ostanut punaisen 2CV:n.

Tämä tuokin mieleemme eräät autovitsit:

Eräs naamme kuuluisimpia kirjailijoita meni autokauppaan ostamaan vaimon pyynnöstä autoa. "Onko teillä keltaisia autoja?" Myyjä: "?? Kyllähän meillä on." "Saanko yhden sellaisen."

Oululainen kuorma-auto seisoo väri-
valojen edessä. Värit vaihtuvat pariin otteeseen kuljettajan jostain syystä sitä huomaamatta. Auton takana olleen taksin kuljettajan kärsivällisyys petti ja hän meni tempaisemaan kuorma-auton oven auki: "Revontuliako odotatte?"

Nainen ratissa. Sama tilanne kuin edellä. Tulee poliisi, joka kysyy pettävän lempeällä äänellä: "Eikö mikään väreistä miellytä."

Seakohan Wartburgista veronalennusta, kun se on maatalouskone. Se on hyvä hallantorjunnassa kun se savuttaa.

Tiedättekös kun Ifaen on keksitty tehokas lisälämmityslaite. -Hyppynaru hansikaskotelossa."

Uudessa Mossessa on vahvistettu peräosa; takapellit on kahteen kertaan maelattu.

Mosse Sport:Teippiä ristissä katolla. Jrheilumalliset polkimet.

Kaksivärinen Mosse:tulenpunainen yläosa-alaosa vekselinvihreä.

Piiska-auto:torvi katolla, kaksi sisällä.

Wiksi Volkswagenissa on kaksi pakoputkea? Clettekos ennen nähneet yksiaisaista kottikärryä.

Renault: Saksan lahja Suomen autokorjamoille.

Ifa: Itä-Saksan seisvoja.

PULUROPLUHETTA

Rakkaat sananlukijat,
 tässä sitä nyt sitten ollaan, olette te ja
 oleskelen minä pienessä, vähäpätöisessä
 persoonassani. Olemme kokoontuneet erään,
 Suomen kansalle hyvin rakkaaksi kehkeyty-
 neen tradition ympärille.

Tämä nimenomainen ilta aloittaa sen
 ketjureaktion, jonka tulokset alkavat nä-
 kyä siinä uudenvuoden paikkeilla. Siinä
 vaiheessa siirrämme pöhöttyneen vatsamme
 perhelääkärimme vastaanotolle, katsomme
 häntä anovasti ja kärsineen näköisinä ja
 pyydämme häntä palauttamaan poisjuosseen
 terveytemme. Kun hän puolestaan määrää
 meille ruokavalion ja ruoansulatusta edis-
 täviä lääkkeitä ja ilmoittaa meille poke-
 rineamalla kaksikymmentä merkkiä, maksamme
 sen silmää räpäyttämättä ja tunnemme sekä
 häntä että hänen ammattikuntaansa kohtaan
 joulunomaista hartautta ja kiitollisuutta.

Terveyttämme tarvitsemme jakseksem-
 me huolettoman näköisinä mennä pankin joh-
 tajamme pakeille mukanaamme vekselin nimel-

lä tunnettu adressi pyytämään rahaa esim. oppikirjojen ostamista varten.

Totesin tässä muuten joutuneeni väistämättömästi omantunnonkysynksen eteen. Mikä se tämä juhla oikein on? Mikä on pikkujoulu? Kyllähän minä tiedän mikä se varsinainen joulu on.

Se on se aika vuodesta, jolloin ihmiset tungeksivat kaupoissa ja kaupungilla, tyrkkivät toisiaan, kiroilevat tavallista enemmän, ovat katkeria ja viheisiä toisilleen, postittavat mielettömän määrän postikortteja, joissa on possun tai tontun kuva tai tunteellinen talvimaisema. Samalle on jokaisen ehdottomana pyrkimyksenä näyttää, että on tässä millä mällätä. Kun he eivät enää jaksa touhuta, he menevät kotiinsa, syövät itsensä tajuttomiksi suuren, nurkkaan kannetun puun varjossa ja laulavat lapsellisia lauluja; ja tuntevat vatsataudin oireiden ohella velvollisuudentuntoisesti suurta hartautta ja lähimmäisenrakkautta ja suunnittelevat saamiensa kahdenkymmenenviiden kaulaliinan vaihtamista johonkin muuhun sopivaan. Tämä aiheuttaa vuorostaan uudet joulumarkki-

nat. Se on se samo aika, jota kauppiaat odottavat vesi kielellä ja täpötäynnä hyvää tahtoa (myyntisellaista) ja jolloin heillä on raha kukkarossa. Ostajilla on sensijaan kylläkin kukkarossaan, venha tuttavani Matti.

Siihen aikaan horjuu pääkadulla vasteeni entinen koulutoverini lakijuristi Rai Martti Karolus Muttilainen leikkisesti naamioituneena lahjapakettikasaksi jaksaen tuskin vastata rauhallisen joulun toivotukseeni, ja minulla on tavattomasti tenttejä, joita on ehdottomasti luettava, kun tyttöystäväni tulee hekemaan minua päiväkävelyllä kauppojen aukioloaikana.

Suulkeppos, olisikohan sittenkin niin, että jotakin koulussa aikoinaan opitua olisi sittenkin terttunut Suomen kansan päähän. Tuli nimittäin mieleeni eräs vatsenkätinen sanonlasku Övning ger vördighet elikkä harjoitus t rjoas arvokkuutta. Kunhan vain ei olisi niin, että pikkujoulu vietettäisiin jonkinlainen harjoituksena varsinaista joulua verten.

Tämä teoria selvittäisi kerralla sen seikan, joka on ajattelutanut minua vaikka kuinka keuan, nimittäin miksi jotkut ihmiset käyvät kymmenissä pikkujouluissa. Ilmeisestikin kyseessä ovat tavallista kovapäisemmät henkilöt, joille oppiminen tuottaa vaikeuksia.

Samansuuntaiseen ratkaisuun vei minut ajatus, olisiko suomalaisella teatteririkkaudella ja pikkujoulunvietolla mitään yhteistä. Pikkujoulua voitaisiin silloin pitää kenraaliharjoituksena ja sitä pitkin vuotta tapahtuvaa juhlinista vaikkapa rooli-harjoituksena. Mietenkin voi olla niin, että pikkujoulu on vaan sopiva tekosyy, jonka varjolla kokoonnutaan yhteen pitämään hauskaa, laulamaan ja kuuntelemaan puheita. Tämä tuntuu minusta hyvin mukavalta, koska se jotenkin vapauttaa minut ajattelemasta sen enempää syitä.

No, olipa sitten miten tahansa, tämä nimenomainen pikkujoulu on tapahtuva tosiasia. Minä toivon, että se on tapahtuva hauska tosiasia, joka värittää arkea ja antaa meille voimia rynnätä JOULUCROKKEILLA.

Martti J. Hyvönen

KUUMYÄ POSKEEN

Kuuromykkäbaarin tarjoilija hankki itselleen sijaisen, jolle hän sanoi työn olevan yksinkertaista: Kun asiakkaan peukalo on pystyssä, tämä haluaa olutta, peukalo alaspäin tarkoottaa whiskyä. Muuta kuuromykät eivät joisi. Sijainen pärjäsikin hyvin naisten ohjeiden mukaan; peukalot liikkuivat pitkin iltaa vilkkaasti ylös ja alas. Myöhemmin illalla kuuromykät asiakkaat kuitenkin alkoivat istua suu auki, kurkku suorana. Sijainen yritti tarjota kaikkia juomalajeja - turhean. Vihdoin hän soitti baarin tarjoilijalle, joka anteeksi pyydellen selitti: "Voi, unohdin aivan kertoa, että kun he ovat humalassa, he alkavat laulaa!"

Mikä on keltainen ja panee "niks neks"?

(Kuulekärkibanaani)

Mikä on keltainen ja puoli metriä veden alla?

(Sukeltava Mao Tse Tung)

Mikä on kalju ja tikittää?

(Urho Kellonen)

Suomalainen meni ruotsalaiseen ravintolaan ja pyysi tarjoilijatar suosittelemaan sopivaa annosta. Tarjoilijatar ehdotti hedelmiä ja viiniä. Suomalainen otti neuvon varteen ja tilasi: "Gurka o brännvin, men de'ska' vara fort".

Eat yo^u onions and keep the secret'.

The difference between kissing your sister and somebody else: about forty-five seconds.

A spinster is a woman who is unhappily unmarried.

Miksi viidakkoon ei saa mennä kello viiden ja seitsemän välisenä aikana?

Koska elefantit hyppivät silloin alas puista.

Miksi majavalla on litteä häntä?

Se meni kiellosta huolimatta.

OKSALIA

Sitten viime Käen on Osakunnassa taas tapahtunut. On tapahtunut mm. seuraavaa:

Lokakuun 1. päivänä oli osakunnassamme yhteisillanvietto S-HO+S-KO, joka syntyi tuloksena siitä, että S-HO joutui käyttämään huoneistoamme kokouksensa pitopaikkana. Kokouksen jälkeen oli sitten yhteisillanvietto. Ohjelmassa oli yhteislaulua ja juttuja, joita kertoi c. Kujala.

Sunnuntaina 18. lokakuuta oli Pieksämäki-Varkaus-ilta. Kaupunkien edustajina olivat kaupunginjohtaja Salmi Varkaudesta, valtuuston puheenjohtaja Mustonen Pieksämäeltä ja apulaiskaupunginsihteeri Mäkinen Purusta. Prof. Saloveera vanhana pieksämäkeläisenä puhui "lämpimiä" sanoja vanhasta Pieksämäestä. Kehvinjuonnin lomassa kuultiin c. Viron pianoesityksiä ja viulu-duettoja. Illan varsinainen tarkoitus, keskustelu, käytiin inspektori Voipion joh-

dolla. Ensimmäisen alustuksen osakunnan suhteesta maakuntaan ja siihen liittyvänä kesätyömahdollisuuksista maakunnissa esitti kunnattoneri Alpo Hakulinen. Toiset kaksi eihetta ylioppilaiden taloudellisista vaikeuksista ja osakunnan taloudellisesta tilasta ja maakunnan mahdollisuuksista niiden parantamiseksi, alusti c. Kanckunen. Ennen alustuksia oli Ylioppilaskunnan pääsihteeri Tapio Siikola selvitellyt TYY:n ja Osakunnan suhteita ja ylioppilaskylähanketta.

Perjantaina 6. marraskuuta oli Osakunnassa beaaniluento,

Sunnuntaina 8. marraskuuta oli Osakunnassa kahvikonsertti, jossa esiintyivät mm. Rea ja Iso-Jussi, Rippe, Mösö, Kaarina Wendelin. Täytyy myös sanoa, että sekä kuuli-joita että esiintyjiä oli yli valtakunnan-rajojen ja rautaesiripun. Kuuluisa puolalainen jazz-yhtye, johon kuuluivat Jacek Brodowski, piano, yhtyeen johtaja, Roman Snurawa, basso, Bogdan Sopniewski, saxofoni, Jerzy Ironski, rummut, esiintyivät tilaisuudessa. Muissa osakunnissa he eivät esiintyneet-

kään. Lisäksi soitti pianoa Marek Golebiowski, joka kuului pantomiimateatterin ryhmään. Pianisti Brodowskille ojennettiin pätke osakuntanuhaamme ja kaikki esiintyjät kukitettiin.

Seureavana maanantaina osallistui osakunnan hallitus kunniakäyntiin Northanin patsaalle, sankerihaudoille ja V.A. Koskeniemen haudalle.

Keskiviikkona 18. marraskuuta oli osakunnassa lauluilta. Laulua johti Iso-Jussi.

Seniorijuhla oli perjantaina 20.11. Itse juhlassa oli mm. esillä Kulinaarinen Liedekunta, josta puhui akateemikko Yrjö Väisälä. Jatkoilla esiintyivät sekä uudet että vanhat kyvyt. mm. mainittakoon Raa ja Iso-Jussi, Maarina Vendelin ja Mösö, Hessu ja Pedro Puhakka, Juhani Viro ja Seppo Rytivaara, jotka keksi viimeksi mainittua esittivät sydämiinkäyvästi laulun Nousevan auringon talosta Mösön säästyksellä.

Jatkoilla esitettiin osakunnan kantaesityksenä näytelmä "Ranskalainen murhenäytelmä", jonka esittäjät olivat Marjatta

Tuparinen, Kaija Hänninen (ohjaaja ja pääosan esittäjä), Heikki Kankkunen ja Pauli Liukkonen saivat katselijat vääntelehtimään seurusta.

Tulossa on lähinnä pikkujoulu lauantaina 5.12., johon beeenit ovat luvanneet järjestää ohjelman.

Sittenhän onkin jo joulun vuoro.

Kirjuri

9/5/5/5/5/5/5

Parempi Hilman kuin ilman.

7/3/3/3/3/3/3

Miten pyydetään sinisiä elefanteja?
Ammutaan sinisellä norsupyssyllä.

Miten pyydetään valkoisia elefanteja?
Kuristetaan kurkusta kunnes ne tulevat sinisiksi ja ammutaan sitten sinisellä norsupyssyllä.

9/5/5/5/5/5/5

5/5/5/5/5/5/5

RACHALLISTA RINNAKKAISELOVA

Severiina Siiskone ja hänel laellinen avijomiehesä Tuavetti assuuvat omassa yhteisessä torpassaa Valakjärver rannalla. Heijäv välillä ei oom minkäällaesia ehtoja eikä estoja, nii että se mikä on Tuavetti on myös Severiina ja päevvasto. On ollutna jo likemmän neljeekymmentä vuotta. Rintaperilliset, joeta Severiinalle ja Tuavetille on siunaantunna alun toestakymmentä, ovat aekoja sitte löytäneet paekkasa auringossa, niinku sitä niin kommeesti sanotaa. Nyt hyö ovat siinä kahellee, niinku sillo, ku tää yhteiselämä alettii. Sillo ku Tuavetti Severiinasa tähä torppaan verevänä nuorikkona toe. Onha se aika heitäkii murjona ohi vieriiissää, mutta vielä on molemmat täösissä ruumiij ja sieluv voemissa. Severiina etennii on vua rehevöetyinä ulukoselta olemukseltaa. Ei oekee ennee yletä Tuaveti sylet emäntäsä ympär, ku joskus niinku pilollaam malloo. Ja mitel lie tuo Severiinall luontokii niim muuttuna.

Tyttönä se olj paremmi sellane hiljasem puoleine, nyt se ov välistä aeka kipakkookii. Leikin tok Tuavettikkii ymmärtää miärättyyr rajjaan asti. Mutta on aeheita ja aluveita Tuavetin niinku kaet monem muunnim miehem mielessä, joessa ei leikinlaskulla oo paljonkaan sijjoo. Piippu on Tuavetin aenaene seoralaine mualla ja vesillä. Se ol lohuttaja murheessa ja antaa pontta ja puhtia koko Tuavetin elämälle.

Kesäpäevä tekköö nousuvaa Siiskosii torpav vaeheilla. Sen kajo levijää hämäärä niinku arastelle. Mutta vähitelle se vuan voemistuu ja viime häekäsö jo valo tuvasa nukkujii silimiä. Tuavetti herree, kömpii Severiina selän takkoo, haokottelloo vähäse ja vetäsöö housut jalakaasa. Liite- rin takana käytyvää hää tekköö tule hellaa ja kurkistettuvaa ja nuuhkastuvvaa pannu sissää lorrauttaa siihe parj koussikallista vettä. Piippu suussa Tuavetti hipsii sukkasillaa, istuksii välilä hellav vieresä kahvin kiehumistā uotellessaa. Severiina siinä vielä näöttää nukkuvan täösiijää.

Tuavetti kattaa pöyvännii oekeev vehnäsiij ja kerman kansa. Pyyhkäsööpä vielä kämmensyrjälä eiliset muruttii pöyvän nurkalta. Ja sitten suap jo Severiinakii herätä. Ei se taho oekee uskova silimijää, mutta ku kahvin tuoksu kutkuttaa jo nennee ja kiel-tä, nousoo aekaelemata ja heittää hammeen piälesä. Kahvi ja juuvvessa Tuavetti sitte ilimottaa, että lähetääv verkon nostoo. Siinä Severiinalle sitte selevijää syy ja tarkotus. Viep se vähäm makuva tästä muute juhlavasta uamusta. Eikä Severiina oon nyt oekee sillä piälä. Järvellä näöttää käövä kova tuul ja Severiina tietää, mitev vae-keeta on sillo Tuavetin mieliks soutoo. Severiina herkijää iänettömäks koko kahvij juonni ajaks. Jäeköhä siltä kielj sänky, tuumoo Tuavetti. Mutta lähtööhä Severiina johan tok, Tuavetij jälessä asteloo rantaa. Harakkakii siinä räkättää aijan seipäässä ja se ei tiijä hyvvee.

Rannassa Tuavetti hakkoo kivem mukurala tapin kii, tyrkkee venneev vesile ja hyppee perätuhole melloo lijottammaa. Se

soutamine kuuluu niäs naese oekeuksii ja velevollisuuksii ihal luonnostaa. Ei niistä oop peräm pittoo, ei aenakae verkon nostoo. On sitä töessäkii iha selevä ero, mikä soppii paremmi niinku miehisele miehele. Ja niihä se on aena ollunne, mitteepä minä häntä muuttamaa, tuumii Tuavetti itteksee. Severiina sisässä myllee kyllä kapina henk, kun tuul kiikuttaa venettä, eikä verkon merkkijäkkää taho löytyvä. Kuv viimeseltä piästään nostotouhuun, ov verkko iha sekasi ja kaekellaesta roskoo täönnää. Kallookaa ei näö kuj jokune ahvene sintti ja parj lahnal litukkoo.

Kuv viimene verkko jo on näkyvissä, tulloo Tuavettii siliminnähtävöo elova ja hää sannookii Severiinale että nyt sielä joki nykkii ja juputtaa, voep olla vähä isomp tulija. Tuull paenaa ja keikuttaa venettä. Tuavetti nousoo jo seisomaa ja vettää verkkova venneesee selevä innostukse ja jännityksev vallassa. "On sielä, katon nyt mitev vettää ja korkit heiluu. Iso on, tuntuu niir raskealle. Souva nyt, niinku minä sano,

ettei piäse karkuun, niinku viime kerralla." Mutta vaekka Severiina mite yrittää, ni tuul vuan paenaa venettä kaeslikkoon, ja Tuavetti lappaa verkkova ja antaa neuvoja yhä tihenevässä tahissa. "No nyt se jo näkky,ei sehä o mahottoma iso,souvva,elä anna paenuva.Jos sinä nyt et ossoo kunnola, ni en tiijä mite tässä käöp.No,souvva,huopoo,huopoo,ei sinne,oekeesee,vasempaa. Nyt anna huavi,anna huavi.'"Tuavetti huutaa melekosella iänellä,ku Severiina sitä ei heti sua kätteessä."Eläkä laske venettä mänemää,kato nyt se viep verko vennee ala. Mikä sielä kii pittää,ku ei se jo tuu."

"Liekkö tuo kelakaa,on vuan pohjassa kiinni tae jos onkii jokkuu oksan karahka",uskaltaa Severiina arast huomauttoo."Elä ruppee neuvomaa viisaampiiaes,näihä minä jo sen".Samassa Tuavetti kurkottaa vettee huavillaan.Mutta sillon tulloo iso laene, joka keikaottaa venettä nii että Tuavetti horjahtaa ylj laija järvee huavinee ja verkkonee.Severiina hättääntyy,jättää aerot sillee ja yrittää antoo melloo Tuavetille. Kun Tuavetin piä tulloo pintaa,riippuu sen

silimilä verkor riekaleita,joessa on kaesloo ja vækka mitä pohjatörkyvä.Ja huavissa,jokayhä on Tuavetin käessä,keikkuu piippu pohjalr.Vakavasta tilanteesta huolimata Severiinaa naorattoo nii että meinoo tikahtuva siihem paekkaa,niin hullunkuriselta Tuavetti näöttää.Mutta Tuavettia ei naorata.Kampijaa vua ittesä venneeseen,syleksii roskat suustaa,kakistaa kaolasa ja huutaa:"Rantaa,akka, ja vähä äkkijä."Severiina vettää niim paljoku jaksaa,mutta kun tuul ov vastane,eivene tunnu hievahtavankaa paekaltaa.Sillon tarttuu Tuavetti aeroloihi ja nykäsöö ku äkäpäissä.Ja sillo on Severiinan vuoro paenuva laejja ylj ahvenistoo.Oltiin tok onneks niin matalassa,että Severiina sae jalakasa pohjaa.Siitä hää vua kahlas rantaa ja anto Tuavetim männä mänöjää vilikasemata,naorokotuo,vae itk.

Ku Severiina helemat märkinä kerkis venetelekamale,olj Tuavetti jo lähtennä kartanoo.Sen kesä kuivoo minkä kastelookii,tuumoo Severiina,levittellöö verkot vappeille kuivamaa.Kalavähät kontin pohjale kerättyvää hääkii nousoo pihhaa.

Sem päivän Tuavetti kulukoo tuppisuuna. Kolome päevee Severiina sen arveloo tämmö- sessä tappauksessa kestävä. Mutta mitel lie. Saonassa iltasela tais Tyavetti unneottoo koko asian, ku huastelj nii ku ei mittää oes tapahtunna. Ja viisaana ja ymmärtäväi- senä vaemona Severiina varo koskettelemas- ta koko kalareissuua. Olj se nyt hako tae haak, se taes olla lopultakkii yks ja sama.

Irja Rantasalo

o/o/o/o/o/o/o/o/o/o/o/o

Oma koti kullan kallis.
Mutta kyllä matkustajakoti on vielä kalliimpi.

\$\$\$\$ ££ \$\$\$\$ ££ \$\$\$\$

SSSSSSSSSSSSSS

KUORSAAVA KILJUPULLO

Aikani tuumittuani tulin siihen tulokseen, etten käsitä koko jutusta mitään. Isäntäni on pistetty kuoliaaksi makkaratiukulla ja makaa pitkällään tunturimajansalattialla kahden uhkean, mutta tajuttoman daeminsa kanssa. Mikään muu ei viittaa epätoivoon, paitsi että takan reunalla oleva kynttilä oli sytytetty juuri ennen minun saapumistani. Kuitenkin voin lähes puolen tunnin ajan tarkkailla majaa saapuessani pitkin autiota jänkää. Kukaan sinä aikana poistunut majasta, siitä oli verma. Pöydällä oli neljä puolityhjää lasia, joka tarkoitti, että seurueeseen olisi pitänyt kuulua neljäskin henkilö, mutta sellaista ei kuulunut koko leikkiin. Sen piti olla sen illan kisailuissa minun paikkani. Mutta jonkun oli kuitenkin täytynyt varastaa isäntäni ja sen jälkeen hävitä jäljettömiin.

Tytöt eivät osoittaneet minkäänlaisia virkoamisen merkkejä ja näytti ilmeiseltä,

etteivät he lirputtelisi ennen samua, ellei tapahtuisi jotain piristävää. En ollut koskaan uskonut satuihin ja niinpä nytkin tarjosin tytöille parin ämpärillisen vedenpaisumuksen. Sillä ei näyttänyt olevan minkäänlaista vaikutusta, ei ainakaan vaaleaverikköön, jonka kannoin toisen makuusopen sängylle näkemään unia. Mutta tullesseni takaisin istui tummaverikko vesilammikossa silmät suurine ihmetellen. "Hei kultaseni, tervetuloa takaisin" sanoin ja autoin häntä hieromaan sinertävää kuhmuaan. Juuri kun hän alkoi pitää siitä osuivat hänen silmänsä yhä lattialla makaavaan kaveriini, joka oli yhtä kuollut kuin ennenkin. Tummatukkani ei ainakaan näyttänyt ymmärtävän isäntämme käytöstä senkään vertaa kuin minä.

- "Missä Mikka on" kysyi Marjatta sen näköisenä kuin ei uskoisi näkemänsä.

- "Nukkuu ja näkee unia uintiretkestä tuolla makuusopessa" sanoin.

- "Kuinka sinä täällä olet?"

- "Kas kultaseni, kun minut oli kutsuttu Sinun seuraksesi, mutta tepä ette malttaneet.

kaan odottaa, vaan aloititte ilman minua."

"Hessu mitä täällä on tapahtunut?"

"Sitä minun pitäisi kysyä sinulta pupu, ei ainakaan mitään äidin pienille kilteille tytöille sopivaa."

Tyttö ei näyttänyt todellakaan tietävän mitään, niinpä kerroin hänelle, millaisen vasteanoton olin saanut majaan saapuessani. Marjatta ei osannut siihen lisätä paljoakaan. Kiki oli pukeutuessaan nähnyt jonkin mieshahmon ikkunan takana ja luullut sitä minuksi, jolloin Marjatta oli suuttunut ja sanonut jotain minua puolustaakseen. Tytöt olivat riidelleet ja menneet omiin huoneisiinsa. Tänä aikana oli isäntävainamme koko ajan puuhaillut keittiössä. Sitten hän oli yht'äkkiä kuullut kolinaa puiden putoillessa tuvan lattialle ja avatessaan huoneensa oven hän oli kerennyt tajuta tuvan pimeäksi ennenkuin katto oli sortunut hänen niskaansa.

"Eihän sinä olisi kurkistellut Kikin huoneeseen" kysyi hän.

"En takuulla, mitäs Kikin huoneessa nyt olisi katselemista" vakuutin hänelle ja se näyttikin rauhoittavan häntä, kun hän kai i

vautui kainalooni ja jäi niin, että voin auttaa märän puvun hänen yltään.

Aikamme siinä teken loimussa lämmiteltyämme aloin ihmetellä, mitä minun oikein pitäisi tehdä kaverilleni. Mihinkään ei saanut koskea ennen läänin rikospoliisin saapumista, eikä se saapuisi ennen kuin kävelisin parikymmentä kilometriä autolle ja kävisin soittamassa. Ainoa, mikä mieltäni kaverin kohtalon lisäksi painoi, olise, mil-tä tämä kummallinen juttu tulisi kuulosta-maan poliisimiesten korvin. En ollut oikein itsekään uskoa tähän.

Mutte mikä auttoi, matkaan siitä oli lähdettävä. Marjatta jäi hoivailemaan Ki-kiä kunnes palaisin. Annoin hänen henkisek-si tuekseen kaverini tarkkuuspistoolin ja otin itse olalleni hänen hirvikiväärinsä. Samun paksu usva nousi juuri järveltä, kun astuin ulos majasta. Siinä puurossa ei ol-lut eksymisvaara kaukana. Enin merkille, että kuu oli näkyvissä vaikka oli näkyvissä

vaikka olikin melkein valosaa. Sen avulla olisi minun ehkä helpompi suunnistaa, vaikka tunsinkin yien ennestään. Mutta pitkälle en ehtinyt, kun majasta yhtäkkiä kuului Marjatan vihlova huuto. Se oli pohjattoman kauhun huuto, hän huusi henkensä edestä. Juoksin minkä sumussa kykenin. Matkaa oli vielä viitisensataa metriä, kun majasta kuului tarkkuuspistoolin kimeä laukaus.

jatkuu...

%%

KÄK kiittää:

- Turun Lääketieteenkanditaattiseura ry:tä, joka ystävällisesti on asettanut monistuskoneensa lehtemme käyttöön,
- runsasta avustajakuntaansa harrastuksesta
- vahallelyönnissä avustaneita civikisiä vaivannäöstä

TUOMUN YLIO ISTON PAVO-KARJALAIN N
O UNTA

Rehtorinpellontie 4 Turku 2.

Puh. 33 02 53

Inspehtori prof. Paavo Voipio

Kuraattori IL Alpo Hakulinen

Emäntä Helena Sovinen

Isäntä Heikki Kankkunen

Sihteeri Jouko Lehtonen

Tal.hoitaja Kauko Laine

Hallituksen vars. jäsenet

Marjatta Kuparinen

Keija Hänninen

Olli Mönkkönen

Beaanihjaaja Risto Härkönen

Tiedoitussiht. Jorma Nevalainen

Toiminnanohjaaja Juhani Viro

Urheiluohtajaat Lassi Pakkanen

Mauri Kaituri

